

Poétai plener

Poétai plener. Szerkesztőségünk szervezi: kigondol egy élményt ígérő helyszínt, előzőleg megállapodik három-négy költővel, akik – miután elfogadták a játékszabályokat – ránk bízják magukat, s adott időpontban, megbeszélt helyen: találkozunk. Megérkezünk a helyszínre, a költők letelepednek (mozgásuk azonban nem korlátozott), s harminc percen megalkotják a látvány idézte verset. Átadják kéziratos művüket. Teremtettünk kicsi utócsiszolásra is lehetőséget: a poéta másolatot vihet haza – majd küldi a begépelte véglegest. Az eseményt a helyszínen készült felvételekkel dokumentáljuk.

Kilencedik alkalommal Bánki Éva, Németh András és Zsávolya Zoltán vett részt a kalandban. 2019. április 26-án – Ady-évforduló – a Veres Pálné utcai Ady Emlékmúzeum volt a versszerzés színhelye. A három költő alkotásait és a helyszínfényképeket (Tóth Csilla Ilona felvételei) ajánljuk olvasóink figyelmébe. *(A szerkesztőség)*

Megpróbáltam, hogy a fekete hajk,
 fekete címzés teremőr megamra ragyoz
 egy feccre, kilajtoz az esteben,
 megmunkázom az utca végigillatában,
 fogadja a déliidő / barpenlandi hirtelenséget
 (a Nagy Pál halott) hogy az ajkán túl
 a komcsid nyugtalansággal fededfe elegyedjen,
 még tart a boom, igen, mielőtt komcsid,
 mielőtt lépéshez! Egy nagy költő, ha halott,
 nem a kegyesek komcsid. Edles, forgalmas utca,
 önként hímér. Mikor a fekete hajk, fekete címzés
 teremőr látja, hogy eh költő és meghízelt ragyoz,
 megamra ragyoz. Aki a kemtelemül dacos
 hisz a csalni. Semmit sem talantom meg,
 figye a tekintetek, de eh nagyon nem hímér

Egyszer, kére. Keresem az indulatot, a dühöt
 a nagy költő kemében. De ezt a talált fel évekade
 felül sem látta éjtele. Több ideje létezik
 a találatnál és a pillanatosság. Vagy nem volt?
 Mát a minden eszébe, minden sejtés létezik.

Ahogy mondja a komcsid az ingatlan - ügynök,
 ez egy jól kihalt ház

Vége! Végre! A teremőr unalomban a tántorog
 az esteben. És most kanyar le nagy költő, a keméd!
 A kímélés, jég hideg kárpit alól elbátol
 egy első négyzetben a pusztaságot -
 I. ezred, III. ezred, IV. ezred.
 Te nagy költő vagy, tudom.
 De a nagyafalmé a qolgy.

Flórián

Bánki Éva

AZ ADY-FÉLE EMLÉKLAKÁSBAN

Megvárom, hogy a fekete hajú, fekete csizmás teremőr egyedül hagyjon, beszélgessen a szomszédasszonnyal, megmártózzon az erkélyen az utca virágillatában, fogadja a délvidéki vagy burgenlandi turistacsoportot, hisz a nagy Pán halott. Hova lehet elbújni egy ilyen áttetsző, makulátlan lakásban? Nincsenek zugok, árnyékok, rések. Kilépek az erkélyre – micsoda környék! –, hallom az ingatlanügynököt az alsó lakásból. Micsoda lépcsőház, micsoda árak! Egy nagy költő – ha halott – nem is a legrosszabb szomszéd. Semmi kiáltozás, semmi szóváltás. Semmi zenebona. Még tart a boom: belváros, forgalmas utca, örökös hírnév. Az alsó szomszéd felnevet, én visszafordulok a nappaliba, és egyedül maradok egy fényképpel, Csinszka szemtelen arcával. No, de megérte-e? Semmit sem bántam meg, súgja az ifjú feleség dacos tekintete. Egyedül, végre. Egy másik fénykép: keresem az indulatot, a dühöt a nagy költő szemében. De ezt a lakást fél évszázada senki sem látta éjszaka, ennyi elegancia, ennyi udvarias látogató között volt idejük kisimulni a ráncoknak és a pillantásoknak, elenyészni a szenvedélynek és a felháborodásnak. A teremőr unalmában kitántorog az erkélyre. És most hunyd le, nagy költő, a szemed! Az egyik íves fotel királykék kárpitja alól előkotrok egy első világháborús puskagolyót. Doberdó. 19. honvéd gyalogezred. Te nagy költő vagy, tudom. De ez a golyó a nagyapámé.

Micsoda élmény, mondom a teremőrnek. És baktatok a szűk, fojtogató (persze elegáns) lépcsőházban lefelé a többiekkel. Lassan leérünk – megfordulni se tudna itt egy eltévedt lovas.

Vasé Selvi ntaí hebban

(1) Sledhor jehó itt,
 vossolipi as idóen,
 ami megedetie
 nekem, nyaufoer küngeu,
 (2) mint korbann bámbóer.

(3) Poljóni nyogalon,
 a biedermeier díftette
 iteli, mege a lom
 büntödie gnyjötté tathelne

(4) latható. Éz mincs szobor
 sáredböl, alitót

(5) ktyáre sim nyomat. Émlék
 (mindenhol) mindenütt, nem itet
 Sudi semmit, de ~~(gyöt)~~ ~~(gy)~~ ~~(gyt)~~ van egy ár,

(6) amiben pihenek bor

(7) anyag (papír) papír, toll kámer
 társasági, ~~(köt)~~ mint nyena
 Éz volt ~~(küntagyon)~~ anyag ~~(küntagyon)~~ auttagyon
 családí airtatör, sügön

(8) heftelt igazság. Letör

(9) ridgy, a kábom (kábom)
 kábom Ady heftelt itt.
 Éz má'r gyujtóm
 késsz. Ékínöl letitit

(10) vidat, etnoszt egy csóker

(11) viny a ~~(gy)~~ stójak. Csól
 ember ö is. Viny kússan
 alabregatogán néz
 híjalim. Mogyer tehítom,

(12) János nem nyogó. A por

(13) into gelner utri
 mosolubatalim. Mondhatók,
 az kesen keltőre
~~(gyt)~~ kivet, aki nem itáerit.

Ép. 2019. 04. 27.

[Handwritten signature]

Németh András
Veres Pálné utcai házban

Sokadszor járok itt,
visszalépni az időben,
ami megadatik
nekem, ugyanolyan könnyen,

mint korábban bármikor.

Polgári nyugalom,
a biedermeier diktálta
ízlés, mégse a lom
küszködve gyűjtött tárháza

látható. És nincs szobor

szavakból, áhítat
kényszere sem nyomaszt. Emlék
mindenütt, nem vitat
senki semmit, de van egy szék,

amiben pihenve bor

meg papír, toll hamar
észrevehető, mint régen.
És volt még szentmagyar
családi zivatar, szégyen

helyett igazság. Lator

világ, a háború
korában Ady lakott itt.
A már gyengekarú
hérosz. Akiről letisztít

vádat, éthoszt egy csokor

virág a sírján. Csak
ember ő is. Végighúzom
ablakpárkányán vak
ujjaim, magam tanítom,

Jézus nem vagyok. A por

intő jelnek veszi
mozdulataim. Mondhatnám,
az vessen költőre követ,
aki nem vétkezett.

RÖLIF

Hányasod kétem el itt, a ház előtt már...
 RÖLIF-ed utánam lépt a lomb szűz.
 Most először jöttem feljebb: kőgöha szédít,
 Tánuljon szét, az szelvedről - ösörköl.

Jzen, ösörög! Ha a víz belben keszrekel is odam,
 Oda a muscolopus elevenen is kilepél;
 Miniszeneb rajgát 3 kővőháradból, Istennem!
 S ahogy visszaküzdöm, az ősi léptet.

Néhány Tihanyi: hegyes - kőjűzűt kést majd
 Jnenk hazra, míg cammozgat, ére nyáral;
 "A - dolgozók - minden - aggritt" - szűzhang:
 Jtőreál, 'szereposita' s Te De az aggritt. -

Hogy szé mit szerüdttem: nem is hűdöm még...
 Es már sem, és: sosem fogom talán,
 De kőszelleng szűzillu, máiffyrott képség,
 Egg - egg szé putrecél a tróbeli falán.

Mit is szerüdttem?... Nem mondta meg szűz.
 Coeudélet szűzöt be - a nappali volt a kőszűz,
 Kétoldalt felszűzöl, lent a páris RÖLIF dőng,
 Elshisszálhatók az utca kövön...

Először lent, a ház előtt, már tudom én azt,
 Hozz, kőszűz, nem szűzítőket tárgyabot,
 5 kőszűzdel a vilgy szűz kőszűzre végasz,
 Kőszűzét. A végén, mint a szűz, keményked.

Rölygő Zoltán

Zsávolya Zoltán

RÖLIF

– kétoldalt félszobák

Hányszor léptem el itt, a ház előtt már...
RÖLIF-szemed tűzött a lomb közül.
Először jövök feljebb: hogyha ködtár,
Tárujjon szét, erkélyedről – örököül.

Bár a kis balkon leszakadhat velem,
A teremőrön át kell kijutnom.
Nincs zaj kávéházak felől, Istenem!
Visszahúzódás lesz ősi jussom.

Pár Tihanyi Lajos-tájrajz kísér majd
Haza, tipródva, a kora nyár von;
„A-Dolgozón-Minden-Megvan” szirénhang:
Írópult, dívány s TédÉ az ágyon. –

Hogy én mire szerződtem, nem tudom még.
És már sem, és: sosem fogom talán,
De környez ónvilla, márfyzott képség,
Egy-egy jó portréd a szobák falán.

Mire is szerződtem? Nem mondja meg föld.
Csendélet szív fel; Nappali-Közép,
S kétoldalt félszobák. Lent pajzs RÖLIF döng,
Mikor távozom az utca közén.

A ház előtt lépve már tudom én azt,
Hogy, bizony, nem gyűjtöttél tárgyakat.
Poggyász, világ körüli úton, vigasz
nem dobált. A vágó szemként fennakad.

